de plaats achter 't pension kwam zingen." Een vreemde schrik beving Gonda opeens, want ze herkende den zanger nu ook. Ontsteld zag ze mevrouw Syardon aan, maar deze zweeg een oogenblik en zei toen: „Ja, nu zie ik het ook, het is diezelfde bedelaar."

Toen Gonda zich hersteld had, vroeg ze: „En zou die man met zijn mooi zingen dan niet genoeg geld ophalen, om een paar sigaren te koopen?"

„Die zijn hier veel duurder dan in Holland. Hollandsche sigaren zijn goed en goedkoop," zei Syardon.

De oude man kwam naderbij en Gonda berekende, hoe lang het nog duren zou, eer hij, zijn eindjes sigaar en sigaret oppikkende, bij haar tafeltje zou zijn. Toen de man vlakbij was, nam ze een vijffrancstuk uit haar portemonnaie en zei hakkelend, omdat ze te nerveus was om behoorlijk Fransch te spreken, nu ze den man met zijn wonderschoone stem weer voor zich zag, dat dit nu was voor zijn mooi zingen van destijds en ze vroeg waarom hij niet meer kwam zingen. De oude man zag haar vragend aan, mompelde iets, zei vele malen merci bien en ging weer verder. „Tiens, daar vergeet ik nog hem een sigaar te geven," zei Syardon.

„Mag ik hem die nabrengen?" vroeg Gonda. „Zeker, hier is er een," zei hij. Kinderlijk blij stond ze op en ging naar den bedelaar, blij dat ze hem een genoegen doen kon. Ze onderdrukte de herinnering aan haar teleurstelling van destijds dat het zoo'n oude stumperige bedelaar was die haar zoo bekoord had met zijn zang. Het was toch om zijn geluid en niet om den man zelf, dat ze naar hem geluisterd had, zei ze tegen zichzelf.

Toen ze weer aan het tafeltje zat, spraken ze nog even over den zanger. Syardon zei onverschillig: „Och, onder zulke lui heb je er wel eens met goede stemmen. . . ."

Maar Gonda gevoelde zich heel vreemd, zonder dat ze wist waardoor. Ze bedacht, dat ze nog niet zeker wist, of ze weer met zoo'n aandacht zou luisteren, als hij weer kwam zingen.

Maar de zanger kwam niet meer zingen. Maanden gingen voorbij en Gonda dacht niet meer aan den man met de wonderschoone stem.

De tijd, dien ze bestemd had, om in Parijs goed Fransch te leeren spreken voor haar middelbare acte, was verstreken en ze ging naar Holland terug.

Van tijd tot tijd schreef ze mevrouw Syardon en die schreef haar dan altijd terug. Een paar malen

BRUGGE

Eene wandeling door Vlaanderen's be[ste]den, he[lig]d door de kneuzende oorlogsvracht heeft a[an]voor den Noord-Nederlander. Hij k[en]t er taal, vele van zijn eigen zeden, h[ier] als 't die echter wat vroolijker en leven[di]ger var in een stad als Brugge omdwaalt [d]an her bruggen en de architectuur hem [d]an zijn steden. Maar de huizen hebben [n]iet dat rakter, als dikwijls bij ons het [g]val is, h van den Vlaming verlangde ze[ch]ierlijker decoratieve element riep hij [g]arne te h dat rijke en fleurige aanzien [te] geven, naam aandoet. Brugge heeft [z]aar kos mede zij zich in de middeleeuwen om en voorspoed haar welhaast [t]ot de maakten, grootendeels behouden. [D]moge er niet spoorloos aan zijn vo glanst nog in heerlijke schittering. waar de steen zich als [i]n fijn ka het Vrije, het tegenwoordige pa[le]met zijn beroemden schouw, een Nederlandsche renaissance, in zi toren op welks top [m]eer br sch[e]pen over het, tham reeds zande zwin, den weg [v]ezen, met de rijk versierde [g]evels, en torens. Het geestelijk gewaa minder pracht en schoonheid de Onze Lieve Vrouwekerk, vator, in het Begijnenhof en a[an]stichtingen telt hetle schoo brengselen van de kerkel kunst. Grootmeesters van seel, van den beldhouw van den troffel[ar]den ha[n]ben het aanzien van de „ maagd" zooals ledegan haar zingt steed[s] nieuw ter bijgezet, geëerden hun verstand in haar kooplieden huldigden met rijkdommen, da[n] zonen verdedigden eer en ongerepthei[d] gen naijverige vorst tegen de machtig koningen en keize[rs] Haar macht gi[ng] verloren, ha[ar] schoonheid bleef

De nietsontziende oorlogsgod die reeds geschonden. Moge vrede verhinderen, dat de ve[r]trokken wordt!

De Belfort.

Regeeringsgebouw en Postkantoor.

Het Stadh